

Sygnatura akt IV Ka 642/18 L., dnia 20 grudnia 2018 r.

Sygnatura akt oskarżyciela: PR 1 Ds 604.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Legnicy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł Pratkowiecki (spraw.)

Sędziowie SSO Lech Mużyło

SSO Marek Poddębniak

Protokolant: st. sekr. Bożena Ignaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z. Marcina Polańskiego

po rozpoznaniu dnia 20 grudnia 2018 r.

sprawy M. R. / (...)/

syna A. i E. z domu W.

urodzonego (...) w B.

skazanego za przestępstwa z art. 278§1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Złotoryi

z dnia 26 września 2018 r. sygn. akt II K 296/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 642/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Złotoryi, orzekając w sprawie o sygn. akt II K 296/18 wydał w dniu 26 września 2018 r. wyrok łączny wobec skazanego **M. R.**

Powyższy wyrok zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść skazanego Prokurator Rejonowy w Z. i stawiając zarzut obrazy prawa materialnego, wniósł o zmianę tego wyroku poprzez wskazanie, że podstawą prawną orzeczenia kary łącznej jest art. 91 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że przedmiotem zaskarżonego wyroku łącznego były dwie kary łączne, orzeczone kolejno w sprawach Sądu Rejonowego w Złotoryi o sygn. akt II K 9/18 oraz II K 875/17. W tej sytuacji,

zgodnie z treścią art. 86 § 4 k.k., te właśnie dwie kary łączne stanowiły podstawę do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym. Przywołany przepis wprowadził bowiem regułę, w myśl której poprzednio orzeczona kara łączna nie ulega rozwiązaniu, lecz stanowi podstawę wymiaru nowej kary łącznej w oparciu o zasady z art. 86 § 1-3 k.k., co znajduje potwierdzenie także w treści art. 85 § 2 k.k. i co prawidłowo dostrzegł Sąd Rejonowy.

Powyższe oznacza, że z uwagi na treść art. 86 § 4 k.k., w opisanym układzie procesowym, przy orzekaniu kary łącznej wyrokiem łącznym nie ma znaczenia, z jakich komponentów składają się poszczególne już orzeczone jednostkowe kary łączne, w tym, czy kształtowały się one z zastosowaniem art. 91 § 2 k.k., na który powołuje się apelujący. W realiach niniejszej sprawy reguła z art. 91 § 2 k.k., owszem miała zastosowanie, ale tylko w procesie orzekania kary łącznej wyrokiem o sygn. II K 9/18, i dlatego w tamtej sprawie przepis art. 91 § 2 k.k. należało przywołać w podstawie prawnej orzeczenia kary łącznej. Natomiast przy orzekaniu kary łącznej zaskarżonym wyrokiem łącznym okoliczność ta zesłała na plan dalszy, a to w obliczu dyspozycji art. 86 § 4 k.k., który w takiej sytuacji samodzielnie reguluje kwestię sposobu orzekania kary łącznej wyrokiem łącznym, bez konieczności odwoływania się do art. 91 § 2 k.k.

Rzecz przedstawiałaby się inaczej, gdyby przedmiotem wyroku łącznego była już orzeczona kara łączna oraz kara jednostkowa orzeczona za ciąg przestępstw na podstawie art. 91 § 1 k.k. W takiej sytuacji, dla oddania pełnego zestawu przepisów regulujących sposób kształtowania kary łącznej w wyroku łącznym, w podstawie prawnej orzeczenia należałoby przywołać zarówno art. 86 § 4 k.k., który przesądza o tym, że już orzeczona kara łączna nie podlega rozwiązaniu, jak i art. 91 § 2 k.k., który wskazuje z kolei, jak kształtować karę łączną wówczas, gdy w jej skład wchodzi kara jednostkowa orzeczona za ciąg przestępstw na podstawie art. 91 § 1 k.k. W niniejszej sprawie taki układ procesowy jednak nie występował.

Z wszystkich tych przyczyn apelację uznano za bezzasadną i zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, a o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.